

חצר מלואו ובקרפף גיפופי תרוייהו משתרי דלרבי שמעון רשות אחד הן ויתור בקרפף נמי ליכא הואיל ואיכא גיפופי משמע לפירושם דלמסקנא נמי איירי דאית ליה גיפופי לחצר וקשה דא"כ מאי איירי קרפף שנפרץ במלואו לחצר הא אפילו קרפף וחצר שנפרצו שניהם במלואם זה לזה נמי קרפף אסור וחצר מותרת אע"ג דלית ליה גיפופי כיון דכרבי שמעון ס"ל דכולן רשות אחד הן וחצר אין אויר מחיצה מייתרו ועוד קשה דאם כן הא דקאמר וזה אין אויר מחיצות מייתרו צריך לומר דמשום הכי לא מצי למינקט איפכא קאמר ואין הלשון משמע כן דמשמע דטעמא דמלתא קאמר דזה אסור משום דאויר מחיצות מייתרו וזה מותר משום דאין אויר מחיצות מייתרו ואי כדאית ליה לחצר גיפופי איירי אפילו אויר מחיצות מייתרו נמי תיפוק ליה דשרי משום גפופי.

על כרחק נראה דלמסקנא הא דקאמר קרפף שנפרץ במלואו לחצר גם החצר נפרץ במלואו לקרפף איירי וכן כתב בהדיא הרא"ש ז"ל והטור שהחצר נפרץ במלואו כנגדו וכן משמע מדברי הרמב"ם ז"ל והכי פ"י חצר מאי טעמא אילמא דאית ליה גיפופי שלא נפרץ במלואו אלא הקרפף אבל חצר אית ליה גיפופי וכרבנן ס"ל והא זימנין דמשכחת לה איפכא דאי נפרץ חצר במלואו לקרפף ואית ליה גיפופי לקרפף קרפף מותר וחצר אסור דלרבנן אלא בדלית גיפופי איירי כגון שנפרצו שניהם במלואם זה לזה וכר"ש ס"ל וטעמא דקרפף אסור משום דאויר מחיצות מייתרו וחצר מותר דאין אויר מחיצות מייתרו וכיון דחצר נמי נפרץ במלואו לא שייך כלל להקשות אמאי לא נקט איפכא דהוא הוא. מיהו מדלא קאמר קרפף וחצר שנפרצו במלואם זה לזה משמע קצת כדפי' רש"י ז"ל והתוספות וצריך לומר דרב חסדא לא אתי לאשמעינן שריותא דחצר דמלתא דפשיטא הוא דלרבי שמעון חצר מותר אע"ג דנפרץ במלואו ולא אתי לאשמעינן אלא איסורא דקרפף דאמרינן אויר מחיצות מייתרו ולכך נקט. קרפף שנפרץ במלואו לחצר.

דף כו ע"א

אלמא כיון דלצניעות עבידא לא הוי מחיצה. פירש"י ז"ל כיון דלצניעותא היא ולמחר סתרי ליה לאו כלום היא. ואין הלשון משמע כפירושו מדלא קאמר אלמא כיון דלמיסתר קאי לא הוה מחיצה הכא נמי וכו' ועוד דמחיצת אדרכלין מסתמא עבידא להיות קיימת כך כל ימות החמה ובסמוך דפריך מדרב הונא דאמר מחיצה העשויה לנחת לא שמה מחיצה פירש"י ז"ל בלשון שני לנחת להשתמר בה טליתותיהן ולבושיהן

שפושטין שם קשה דאכסדרה וקובה עיקר עשייתן להתלונן תחתיהן מפני החמה ע"כ נראה דגרסינן והאמר רב הונא מחיצה שאין עשויה לנחת לא שמה מחיצה פ"י שאין המחיצה עשויה לנוח שם להיות קיימת שם תמיד דומיא דכלי עץ העשוי לנחת דסוף מסכת חגיגה דהיינו שינוח ולא יזוז ממקומו וכן משמע בהדיא מדברי הרמב"ם ז"ל בפ"ו מה"ש דגרסינן כל מחיצה שאינה עשויה לנחת. והשתא נראה דמעיקרא פריך ממחיצת אדרכלין דלא שמה מחיצה משום דלא עבידא להשתמש שם אלא לאצנועי נפשיהו מפני החמה והכי נמי לא עבידא אלא לצניעותא מן החמה ואפילו אי לאו למיסתר קאי לאו מחיצה היא ובתר הכי פריך ממחיצה שאינה עשויה לנחת פ"י להיות קיימת דלאו מחיצה היא וה"נ קובה דהיינו אהל שאין מותחין ומעמידין אותו אלא לפי שעה ואחר זמן מה פורקין אותו והוי נמי מחיצה שאינה עשויה לנחת ובתר הכי נמי גרסי והא פירא דבי תורי כמחיצה שאינה עשויה לנחת דמי שלא היו מניחין אותה מחיצה זמן רב ולפ"ז צריך לומר דאבורגאקא היינו קובה דאלו אכסדרה מחיצות העשויות לנחת נינהו.

דף כו ע"ב

טעמא דר"א משום דקסבר המבטל רשות חצירו רשות ביתו ביטל. ובמבטל רשות חצירו סתמא פליגי דר' אליעזר סבר חצירו לאו דוקא קאמר ורבנן סברי חצירו דוקא קאמר או דלמא אפילו במפרש בהדיא נמי פליגי דטעמא דר"א משום דבית בלא חצר לא דיירי אינשי לכך אפילו מפרש ואמר לא מבטלינא לאו כל כמיניה וטעמא דרבנן משום דלא עביד אינשי דמסלק נפשיה לגמרי וכו' ולכך אפילו מפרש ואמר מבטלינא לאו כל כמיניה ומסיק בין לרבנן ובין לר' אליעזר כיון דגלי דעתיה גלי ובמבטל סתמא דוקא פליגי משמע דלר"א דאמר המבטל רשות חצירו סתמא רשות ביתו ביטל ס"ל דדיירי אינשי בבית בלא חצר דאי לא עבידי דדיירי כי אמר נמי בהדיא לא מבטלינא לאו כל כמיניה ועוד דא"כ היכי דייק לעיל דלר' אליעזר אין צריך לבטל לכל א' וא' כיון דס"ל דאין צריך לבטל בהדיא רשות ביתו דלמא שאני הכא דבית בלא חצר לא עבידי אינשי דדיירי ותימה דבפרק הדר פריך ש"ס ביתו הוא דאסור הא חצרו שריא היכי דמי אי דבטל כו' ומשני הכא במאי עסקינן כגון שביטל רשות חצירו ולא ביטל רשות ביתו וקסברי רבנן המבטל רשות חצירו רשות ביתו לא ביטל דדיירי אינשי בבית בלא חצר משמע דר"א דאמר המבטל רשות חצירו רשות ביתו נמי ביטל סבירא ליה דלא דיירי אינשי בבית בלא חצר. ולכאורה נראה דגרסינן בפרק